

RINTAMÄKI TAXI-013

V

RINTAMÄKI
TAXI-013 V
© Rintämäki

Ulkoasu: R. Penttinen
Piirrokset: Rintämäki
Kustantaja: Mediapinta, 2011

ISBN 978-952-235-373-3

Johdanto

Tämä kirja Taxi-013/Rintamäki on järjestyksessään no: 5, ja tämäkin julkaistaan ”yleisön pyynnöstä”.

Kun taxi-kolumnit alkoivat ilmestyä Iltalehden autosivuilta vuonna 2004 nimellä ”Taxi 013” ja kuskina ”Rintamäki”, niin sekä ammattikunnalta että taksia käyttäviltä asiakkailta alkoi tulla kyselyjä, olisiko mahdollista saada näitä juttuja kansien väliin.

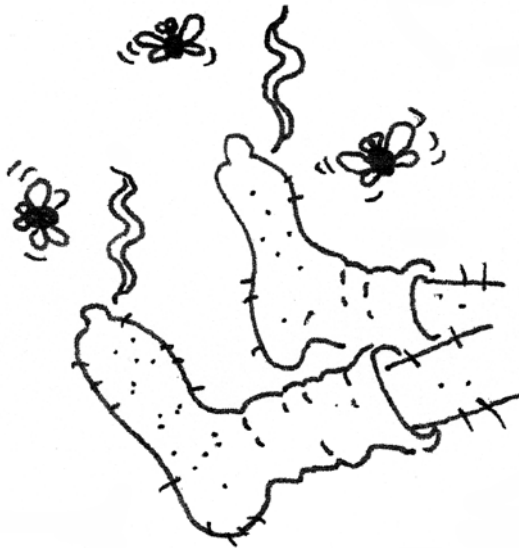
Tämänkin kirjan sivuille on kerätty ”kyytejä”, jotka ”tositarina” tyyliin valottavat niitä mieleenpainuvimpia, niin hyvässä jos pahassakin. Samalla jokaisella lukijalla on mahdollisuus tämän kirjan myötä päästä mukaan niihin ”takapenkien salaisuuksiin”, joista on kuiskuteltu.

Kirjan tarkoitus ei ole loukata ketään taksiasiakasta, ja siksi yksityishenkilöiden nimet on muutettu, kuten myös määräänpää, jotta henkilöiden identiteetti säilyisi.

Helsingissä ei ole taksia numero 013, eikä sen paremmin kuskia, nimeltä Rintamäki. ”Baanalla” kylläkin on ollut yksi jos toinenkin kuski, joka asiakkaille tai kollegoilleen on esittäytynyt Rintamäeksi, joten ilmeisesti monilla on tarvetta pyrkiä jo mainetta saaneille ”siiville”. Eipä sen puoleen, tarvitsehan taksikuskienkin maailma esikuvia.

”Rintamäki” todellisuudessa tottelee aivan muuta nimeä ja ajaa taksia/takseja, jota ei voida yhdistää kyseisiin juttuihin. Syy yksinkertaisuudessaan: tosi-tarinaa syntyy, ja ihan luonnostaan... niin, että nauti kyydistä!

Rintamäki

Eihän mulla ollut kenkiä jalassa

Pientä kiirettä oli pitänyt pitkin iltaa ja kahvihammasta alkoi kolottaa. Mielessä oli ajatus polkaista jarrua Eläintarhan Nesteellä asian korjaamiseksi, ja ikään kuin telepatia toimisi samalla aaltopituudella, kollega pirautti:

- Oletkos missäpäin?
- Hartwall areenan kulmalla tyhjänä, kohden keskustaa.
- Sepä sattui, Kalliossa ollaan ja kahvi maistuisi, niin että...?
- ”Elukan” Nesteelle, käykö?

Hyytävä ilma ei kuskeja haitannut, kahvikupposet siirtyivät ulkotilaan kuskien matkassa.

Kun illan keikkoja alettiin ruotia, niin kollega muisti menneeltä viikolta erään hupaisan tapauksen, liittyen sukksiltaan ajoon.

- No, anna tulla, hoputtaa Rintämäki.

Juttu kulki seuraavaa rataa. Kollega oli uusissa kengissään, sellaisissa tiukanpuoleisissa, heittänyt keikkaa ja tunsu tun-

tien aherruksen jälkeen, että oli aika löysätä kengän nyöriä.

– Entäpä sitten?

– Tunsin, kuinka sukatkin olivat kastuneet, ja ajattelin ajella kämpälle sukien ja kenkien vaihtoon. Siinä sukkasillaan ajellessani näin tienposkessa kolme kaveria, ja kyytiä olivat vailla.

– Ja noukit tietysti kyytiin, vai?

– Jees, ja enkä siinä hötäkässä hokannut, että eihän mulla ollut kenkiä jalassa, ja jalkahikikin tuoksahti nokkaan. Pahinta oli se, että ei siinä ollut saumaa heittää kenkiä jalkaan, joten lähdettiin liikkeelle.

– Entäpä asiakkaat, tajusiko ne, että ajelet sukkasillaan?

– Matkaa taitettiin jonkun verran kunnes takaa joku heittäytyi uteliaaksi:

– Täälläpä erikoinen tuoksu. Mikäpä mahtaa olla?

– Uusi auto ja nahkapenkit... uskoisin, oli kollega vastannut.

– Ja läpi meni?

– Meni kuin menikin, ilmeisesti partaveden ja sukkamehun yhdistelmää oli vaikea hahmottaa!

Kun taukokahvit oli juotu ja ”Nortit” vedetty, niin pari pirssiä kurvasi takaisin tien päälle, kohden keskustaa ja katolle syttyi vapaa-valot.

Mannerheimintiellä Rintämäki kiinnitti huomion mieshenkilöön, joka juosta viipotti samalla kun palttoota veti niskaansa, ja taksia viittoili.

– Kiireesti vaikkapa Bakersiin!

– No mikäs noin kiirettä pitää, että tukka märkänä pitää laukata, kysyy Rintämäki.

– Paikallisessa Töölöläisessä ravintolassa törmäsin vanhaan naisystävään, joka yritti ”liimautua kamppepsiin”, joten pakoon oli lähdettävä!

Daami katosi Kanarialle

Joulukinkun sulattelu oli meneillään, joulukuu loppuillaan ja Rintämäki palaili ajatuksissaan joulua edeltäviin keikkoihin, kaivoi esiin mieliin painuneen, jouluun liittyvän...

Elettiin torstain alkuiltaa ja Rintämäki oli sijoittunut linja-autoaseman tolपालle, muiden taksien jatkoksi. Ulkoilmaan siirtynyt kuski seuraili ihmisvirtaa, joka oli joko menossa jonnekin tai sieltä tulossa, ja jokunen oli taksinkin tarpeessa, kuten noin viisikymppinen, karvalakilla varustettu mieshenkilö, iso paketti Ikean kassissa ja suunnisti Rintämäen pirssille.

– Vapaa?

– Kyllä vaan! Laitetaankos lahjapaketti takakonttiin?

– Tehdään niin ja suunnistetaan Maununnevaa kohden.

Radiosta tunki pirssin sisätiloihin vieno joulumusiikki ja takapenkiltä tapailtiin niin nuottia kuin sanojakin.

– Laulumiehiä, arvatenkin, kysäisee Rintämäki.

– Kirkkokuorossa on tullut aikoinaan laulettua, ja nykyisin karaoke on vienyt mennessään.

Hyväntuulinen matkalainen kertoi muuttaneensa Lahteen ja tavanneensa paikallisessa karaokepaikassa Maununnevassa asustelevan naishenkilön, jolla oli saman suuntaiset harrastukset. Ja jo alkuillasta oli löytynyt yhteinen sävel, jota päätettiin jatkaa.

– Näin ne yhteiset sävelet joskus löytyy, jatkoi takapenkiltä hyräilevä asiakas ja kaivoi rintataskusta lappusen, johon oli kirjoittanut osoitteen.

Maununnevaan tultiin ja osoitekin löytyi, rivitalosta.

– Aika hiljaista tuntuu olevan, ja valojakaan ei ole, toteaa Rintamäki.

– Käväisen soittamassa ovikelloa, saattaahan olla että on mennyt nokkaunille.

Ovikello soi, vaan ovi ei auennut, ja niinpä asiakas palasi taksin takapenkille.

– Pitäisiköhän yrittää soittaa puhelimella? kysäisee Rintamäki.

– Olis pitänyt soittaa jo lähtiessä, vaan ajattelin tulla yllättäen.

Takapenkillä alkoi luurin näppäily, luuri siirtyi korvalle, ja sen myötä kasvoille tuli hämmästynyt ilme, lievästi sanottuna.

– Voihan helkatti! Ei voi olla totta!

– Mitä nyt? Onko jokin pielessä? utelee Rintamäki.

– Pahemman kerran! Puhelinvastaajasta kerrotaan, että daami on lähtenyt joulun viettoon Kanarian saarille ja palaa vasta vuonna 2010!

– Entäpä mitä nyt?

– Takaisin linja-auto-asemalle. Sieltä varmaan lähtee vielä busseja Lahteen!

Linja-autoasemalle katosi lahtelainen, ja Rintamäki mietti mielessään, kuinkahan haikeasti saattoi paikallisessa karaokebaarissa soida joulun sävel...

Yritti tuppautua seuraan väkisin

Se alkoi, vuoden viimeinen vuoro. Rintamäki rullaili kohden keskustaa ja kas,

Kuusitien risteyksessä hanska heilahti ja taksi siirtyi tien sivuun. Illan ensimmäinen keikka oli tyrkyllä!

– Keskustaan päin. Mitäs luulet, onko Stadissa jo paljon porukkaa?

– Vaikea sanoa, vuoro kun alkoi juuri, ja olet ensimmäinen asiakas.

– Jospa ajeltaisiin vaikkapa Rymy Eetuun, niin sieltä voisi aloittaa uuden vuoden vastaanoton, jatkoi nuorimies, ja Rintamäki täytti toiveen.

Erottajan tolppa ei näyttänyt olevan suuremmin miehitetty, ja niinpä Rintamäki koukkasi sinne.

Pakkanen nipisteli poskipäitä ja tupakkikaan ei maistunut, joten kuski tyytyi radion tarjoamaan viihteeseen, kunnes sivupeiliin ilmestyi naishenkilö joka tarrasi takaoven kahvaan.

– Vapaa... vai kuinka?

– Näin on, käykääpä peremmälle!

Matka suuntautui Länsiväylälle kohden määränpäättä ja takapenkiltä alkoi irrota tarinaa:

– Tarkoitus oli ottaa vauhtia tulevaan vuoteen lähistöllä olevassa ravintelissa, vaan tulin siihen tulokseen, että parempi on viettää viimeiset tunnit tätä vuotta kotosalla, kertoili naishenkilö.

– Jassoo, mikäs muutti mielen? utelee Rintamäki.

– Rupesi ahdistamaan. Siellä oli mieshenkilö joka väkisin yritti tuppautua seuraan, ja kun tarjosin rukkasia, niin jo oli toinen urho lyöttäytymässä völjyyn!

– Ja rukkasia tuli hänellekin, vai?

– Tuli tuli, ja kun tajusi humalansa läpi, että seura ei kelvannut, niin rupesi nimittelemään!

Ja juttu kehittyi siihen malliin, että se ensimmäinen urpo luuli hävinneensä jutun tälle toiselle, kampesi itsensä takaisin ja siinä oli nokkapokka lähellä!

– Ja päätit livahtamaan pois näytöksestä? utelee Rintamäki.

– Juuri niin.

Puheenaihe jatkui vähän samoilla teemoilla, ja niinpä naismatkustaja kysäisi:

– Teillä sitä saattaa olla vaaran paikka erilaisten urpojen kanssa, meinaan kun yksin on ja ei ole edes turvalasia välissä! Eiks pelota? Minä en ainakaan pystyisi taksikusiksi!

– Ei tätä hommaa voi tehdä, jos pelottaa.

Hetki menee ja toinen tulee, kunnes takapenkiltä tiedustellaan:

– Kun kerran lappuliisoillakin on koskemattomuus-suoja, vähän niin kuin poliiseillakin, niin miksi ei teillä?

– Sanoppas se, ennen nimittäin oli, kunnes jotkut älykkäpiöt lainlaatijat poistivat sen. Saas nähdä, tulisiko tuo laki takaisin, toivoa sopii! Meinaan vaan, että Ruotsissa saa saman tuomion niin taksikukseen kuin poliisinkin kohdistuvasta uhkasta, saatikka pahemmasta. Sitä lakia odotellessa on turvauttava kameroihin, luuvitoseen, nokialaiseen ja kaasuun, pakon edessä, ikävä kyllä...

– Toivottavasti tänä yönä säästyt urpoilta... ja Oikein Hyvää Uutta Vuotta, toivotettiin perillä Espoossa.

”Pölöjänä pitivät”

Pakkasta parikymmentä astetta, lunta lähes puoli metriä. Kun vielä huurre oli koristellut puut ja pensaat, maisema oli kuin elokuvasta tohtori Zivago. Ja jos syynä oli ilmastonmuutos, niin parempaan suuntaan oltiin menossa, tuumi vuoroaan aloitteleva Rintamäki ja siirtyi maisemaan... sellaiseen, jota kuluneiden vuosien talvet eivät olleet tarjoilleet.

Vaikka mieli oli valoisa, niin varjon puolelle se vängälläkin kääntyi. Pari tuntia lähes autiossa pääkaupungissa ja kolme keikkaa... ja kun puhelimella tavoitettu kollega kertoi samaa korutonta kieltä, niin yhteiselle moka-auolle saattoi livah-
taa, ilman huonoa omaatuntoa.

– Mitäs jos otettaisiin kahvit RAY:n piikkiin? kysäisee Rintamäki.

– Sopiihan se, vaikka sen piikin varaan ei paljon voi laskea, kontraa kollega.

Ja niinhän se oli, että kahvit piti maksaa omasta pussista, ”hyväntekeväisyys” vei omansa.

Sama verkkainen tahti jatkui, ja Rintamäki löysi itsensä Teatteriravintolan tolpalta. Ja kun aikansa notkui muiden mukana, niin löytyihän asiakas.

– Tyhjä oli, aloittaa nuorimies.

– Taitaa olla vähän joka puolella sama tilanne, jatkaa kuski.

– Enempi sitä on sakkia Oulusaki ku täällä.

Oululaisnuorukainen kertoili kierrelleensä koko illan pai-

kasta toiseen, ja kuten arvata saattoi, kauniimman sukupuolen perässä, vaan ”tyhyjästä” on kuulemma turha ”nyhyjästä”. Teatteriravintolassakin oli ollut muutama ”sinne päin”, vaan kun rannikon mies oli yrittänyt heittäytyä ”völjyyn”, niin ”nirppanokat” olivat jo katseellaan antaneet ymmärtää, että turha toivo.

– Taitaa olla vissiin paras tutkailla Oulun herkkupaloja? ehdottaa Rintamäki.

Oululainen kertoilee naisseikkailuistaan kotikonnuilla. Siellä kun alkaa olla tunnettu ja kiinnostus häntä kohtaan on kuulemma enemmänkin ekonominen, takametsiäkin kun on.

– Heititkö peliin takametsätkin Teatterissa?

– Heitin!

– Ja antoiko kipinää? kyselee kuski.

– Ei, pitivät pölöjänä.

Kun rukkasta oli tullut, niin sekös oli antanut oululaiselle lisäpönttä, ja baarista oli saanut vinkin eräältä viskisiepolta.

– Ja vinkin nimi on? kyselee Rintamäki.

– Soho!

Maksun saatuaan Rintamäki kurvaa Annankadun tolpalle ja ajatuksissaan aprikoi sitä, että kuinkahan monta kuutiota kuitupuuta oululaiselta palaa Sohossa?

